

BINE AI VENIT, SUFERINȚĂ!

Neconținut se întâmplă, însă, în viața noastră, lucruri neprevăzute. Vii la mănăstire ca să afli viață duhovnicească și întâlnești oameni răi; este un lucru neprevăzut. Ceri o chilie în partea mănăstirii unde nu este igrasie, o primești, dar constăți că marea îți provoacă alergie, ca urmare nu poți să te bucuri nici ziua, nici noaptea. Imediat îți va spune gândul: Ridică-te și pleacă; este ceva neprevăzut. Mă apropii de tine în ideea că ești un om bun și văd că ești exact pe dos; lucru neprevăzut.

Lucrurile neprevăzute se ivesc neconținut în fața noastră pentru că avem voia și dorințele noastre. Cele neprevăzute sunt contrare voii și dorinței noastre, din această cauză ne par neprevăzute, deși, în esență, nu sunt. Fiindcă omul care Îl iubește

pe Dumnezeu așteaptă orice ar veni, spunând întotdeauna „facă-se voia Ta”. Va veni ploaie, vijelie, grindină, trăsnet? „Fie numele Domnului binecuvântat”. Acestea sunt neprevăzute pentru că ating felul nostru trupesc de a fi.

Așadar, ca să nu te tulburi de fiecare dată și să te mănnești, ca să nu te frământă și să fii cuprins de neliniște, trebuie să le aștepti pe toate, să poți să duci orice ar veni. Trebuie să spui întotdeauna: Bine ai venit, boală!, Bine ai venit, nereușită!, Bine ai venit, suferință! Acest lucru aduce blândețea, fără de care nu poate să existe viață duhovnicească.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Tâlcuiri la Filocalie vol. 1 - Avva Isaia cuvinte ascetice*, Editura Sfântul Nectarie

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 10 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 13 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 14 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Sfintei Cruci
	18:00	Vecernia
Duminică 15 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

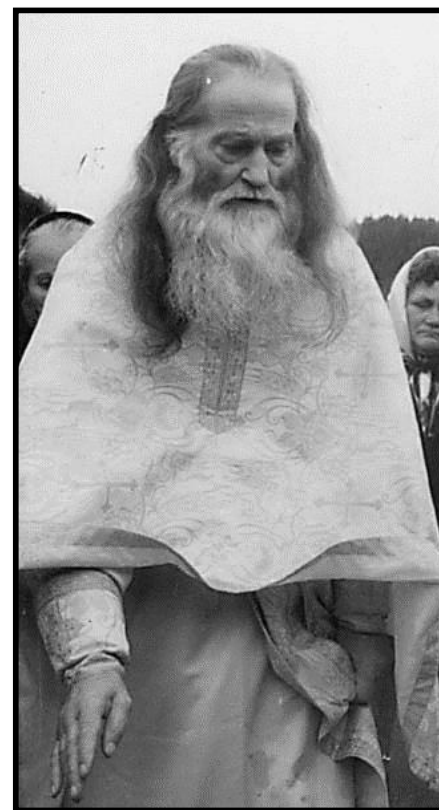

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„În momentul în care omul ajunge la conștiința limitelor sale, atunci se deschide credinței. Își dă seama că nu se mai poate amăgi, nici cu puterea minții și a mușchilor săi, nici cu puterea instrumentelor sale. – Părintele Constantin Coman

Nr. 311 / 8 septembrie 2019

RUGĂCIUNEA LUI IISUS

Astăzi, când timpul trece parcă atât de repede și oamenii le fac pe toate în grabă, încât nici Ceaslovul nu mai apucă să îl deschidă de obosiți ce sunt, cea mai bună armă împotriva vrăjmașului este rugăciunea lui Iisus: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.*

Această rugăciune a fost și este zidul de apărare al Bisericii, zidul de apărare al creștinilor. Pentru că fiecare creștin este o biserică, fiecare familie este o biserică, fiecare școală poate fi o mică biserică.

Această rugăciune are puterea să adune mintea foarte repede, să te interiorizezi și să strigi din adâncul inimii către Dumnezeu. Rugăciunea lui Iisus nu trebuie să o facă doar monahii, această rugăciune sunt datori să o facă toți creștinii. Pe ea

**PĂRINTELE
IUSTIN PĂRVU**

1919 – 2013

s-a sprijinit secole la rând viața Bisericii, pentru că stârpește patimile, care sunt în inima noastră, căci acolo își au rădăcina.

Înainte, viața creștinilor nu era departe de cea a monahilor și Sfântul Vasile cel Mare este cel care a adus monahismul până în cetate, spre a fi de ajutor creștinilor în trebuințele trupesti și sufletești. De aceea, creștinii, oriunde s-ar afla, fie că sunt acasă, fie că sunt la lucru, că merg cu tramvaiul, călătoresc cu avionul, găsesc, repară, oriunde și orice ar face, să rostească cu mintea lor această rugăciune a lui Iisus. Și în funcție de silința fiecăruia Dumnezeu va coborî harul Său cel sfânt în inimile noastre.

POVĂȚUITORI DUHOVNICEȘTI

De ce nu se mai citesc cărțile duhovnicești, acum când se tipăresc din ce în ce mai multe cărți? Dumnezeu o să ne ceară socoteală pentru că nu am citit. Nu avem dreptul să spunem că nu am știut atunci când suntem în necaz și ne depărtăm de Dumnezeu. Pentru că sunt atâtea cărți ale Sfinților Părinți în care poți găsi sfaturi pentru orice problemă ai avea. Ne plângem că nu mai avem povățuitori și duhovnici iscușiți,

dar nu îi vedem [pentru] că ei trăiesc prin cărțile pe care noi nu le citim. O să vină vremea când nici Sfânta Scriptură nu o vom mai avea și vom tânji după un cuvânt din Scriptură și nu îl vom găsi.

Luați și citiți Viețile Sfinților și învățăturile Sfinților Părinți, că va veni vremea când nu le veți mai găsi. Mamele să citească fiilor lor câte un capitol din Sfânta Scriptură în fiecare zi. Să nu ne lipsească Scriptura, că în ea găsim viața veșnică.

Sursa: *Revista ATITUDINI Nr.25*, Editura Fundația Iustin Pârvu, 2012

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

PRICINI DE POTICNEALĂ

Cunoașterea vicleniei oamenilor, adică a răului, mic sau mare, pe care îl fac alții, ne schimonosește rațiunea, ne slăbește puterile, pentru că nu mărturisește împreună cu Dumnezeu, sfârșind, în cele din urmă, prin a ne pune neîncetat în fața noastră o ispită.

De aceea, nu trebuie să vrem să aflăm, să cunoaștem ce face celălalt. Dacă vin unii să-mi vorbească despre alții, le voi închide gura sau

mă voi ridica să plec. Iar dacă cineva vine să-mi spună durerea lui, îi voi zice: Nu ai părinte duhovnicesc? Cu Părintele tău să vorbești. Iar dacă îmi spune că nu are, îi voi zice: Să-ți găsești! Eu nu sunt Duhovnic. Du-te să găsești un duhovnic care să te poată asculta. Ferește-te, adică, de păcatul celui alt. Cu cât te menții nevătămat de faptele rele ale celui alt, [cu atât] îl ajuți.

Aceasta [se întâmplă] întrucât, de îndată ce celălalt îți spune ceva rău, imediat decade în ochii tăi și ți se micșorează dragostea, oricât ai crede că-l ajuți. Așa suntem noi oamenii, în momentul în care ne amestecăm în viața personală a celorlalți, ni se nimicește pe de-a-tregul dragostea noastră și față de Dumnezeu și față de oameni. Aceasta este o chestiune care privește doar pe cel ce are căderea de a se ocupa de ea, în nici un caz pe monah sau pe mirean.

Facerea de bine celor care îmi fac rău mă conduce spre liniștire. Până la urmă, toți oamenii ne dau pricini de poticneală, printr-un cuvânt, printr-o privire, prin mersul lor, prin bucuria lor, prin tristețea lor, ei se amestecă în calea noastră. De aceea este nevoie de frică și cutremur, nu care cumva să răspundem la pricinile de

poticneală pe care ni le dau și să ni se tulbure pacea minții și a inimii, iar astfel să pricinuim despărțirea noastră de Dumnezeu. Este nevoie de frică și cutremur ca nu cumva să se întâmple să-l disprețuiesc pe fratele meu, ca nu cumva să cred că el este răspunzător pentru necazurile mele, pentru că aceasta înseamnă căderea mea de la fața lui Dumnezeu. Sfântul Isaac întărește: „Niciodată nu este celălalt de vină pentru vreo greșală, întotdeauna tu ești vinovat”. Nu este celălalt de vină pentru că tu ai obosit, că ai păcătuit, că n-ai avut credință, că ți-ai pervertit sufletul. Îl vezi pe unul mâncând cu mâinile și te cuprinde indignarea. Acest lucru arată limpede că nu ți-ai început încă viața duhovnicească, iar nevoința ta este abia la început.

Ca să poți să treci peste aceste pricini de poticneală, să îi faci bine oricui îți face rău, răspândește, pe cât poți, bunătate. Ești în lume? Poți să-i găsești aceluia de lucru. Ești în mănăstire? Dacă te blestemă, să-l binecuvintezi, dacă te lovește peste obrazul drept, să-i spui: Lovește-mă și peste celălalt. Arată-ți dragostea, așa după cum te îndrumă Însuși Dumnezeu.